

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 261.

69de Møde.

Fredagen den 3die Mai

(Fortf.)

Hoffmeyer (fortsat): Derimod maa jeg med Hensyn til dette Systems specielle Anvendelse i Armees-Organisationen af 1842 bemærke, at, skøndt denne Plan jo vistnok trænger til betydelige Modificationer, og det i Særdeleshed med Hensyn til Udskrivningsvæsenet, der er, man kunde næsten sige, i en total Uorden hos os, og hvori vi netop fandt vor værste Hemsko, da Krigen udbrød, saa kan man dog ikke lægge denne Plan alle de Ulemper til Last, som viste sig ved Krigens Udbrud, og som ogsaa senere have vist sig; thi man maa vel lægge Mærke til, at denne Plan aldrig er bleven bragt i fuldstændig Udførelse, tildeels vel paa Grund af nogle Mangler, som ligge i selve Planen, men for en stor Deel ogsaa, fordi det i den Tid, da den skulde bringes til Udførelse, jo bestandig hed sig: „Metternich vil ikke have nogen Krig i Europa, og altsaa kunne vi heller ingen faae“. Nu skulde jeg dog mene, at, om vi ogsaa havde haft den deiligste Militærsplan, som man kunde tænke sig, men denne Plan ikke var bleven bragt til Udførelse for mere end Trediedelen eller maaskee Halvparten af dens Indhold, eller den maaskee var bragt til Udførelse af udygtige Embedsmand, saa maatte dog vistnok den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 1ste Valgkreds indrømme, at de Ulemper, som saa vilde opstaa ved en Krigs Udbrud, vilde det være urimeligt at lægge selve Planen til Last. Naar Armees-Organisationen af 1842 modtager de nødvendige Modificationer, naar den fuldstændiggjøres, og naar den dernæst gennemføres med fornøden Dygtighed og med sand Humanitet; naar den militære Overbestyrelse viser samme Respekt for den frie Borgers Rettigheder, som denne igjen er skyldig

at vise den militære Autoritets Rettigheder, saa troer jeg, at en saadan Organisation dog altid vil blive det bedste Grundlag for vort Væbningsvæsen. Jeg kan heller ikke bele de sangviniske Forhaabninger, som bleve udtalte igaar, om at man ved en nogenlunde fornuftig Organisation skulde kunne undgaae, i det Mindste i den nærmeste Fremtid, at have et Landetatsbudget, som bliver i det Mindste lige med eller maaskee noget større end, det, vi have været vant til at have i den foregaaende Fredstid; der vil nemlig være flere aldeles nødvendige militære Foranstaltninger, som ville bidrage til at forhøje Budgettet i den første Tid. Jeg vil her kun nævne, at vore Fæstningsværker ere aldeles forfaldne. Medens vore Naboer, de Svenske, ved Hjælp af et ikke meget betydeligt aarligt Tilskud fra Finanserne, ved at arbejde efter en fast Plan i en Række af Aar, have skaffet sig en ny og meget udmærket Centralfæstning, nemlig Carlsborg, saa have vi i den samme Tid, i en lang Fredsperiode, anvendt en temmelig stor Sum aarligt til en maadelig Vedligeholdelse af Noget, som vi kalde Fæstninger, men som slet ikke er Fæstninger, og det, som vi bedst have vedligeholdt, det er netop den danske Fæstning, som nu er i de hollsteenske Oprøreres Hænder, og derhos er det, forunderligt nok, igjen netop den nordre Side, som vi have gjort stærkest, den, som vi maaskee om føie Tid selv kunne komme til at prøve Styrken af. Jeg troer, at det ganske vist vil blive nødvendigt, i den nærmeste Fremtid at tænke paa at anlægge solide og hensigtsmæssige Befæstninger ved Kjøbenhavn, ved Fredericia, og formodentlig paa Den Als eller maaskee et Punkt i Nærheden af Den Als, og dertil vil medgaae ikke ubetydelige Summer. Jeg skal nu imidlertid forlade disse almindelige Betragtninger og henvende mig til selve Budgettet. Jeg billiger hvad der er sagt af den ærede Rigsdagsmand